

ŠPATNÝ STŘELEC

L.J. SHEN

BARONET

Špatný střelec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

L. J. Shen

Špatný střelec – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ŠPATNÝ STŘELEC

ŠPATNÝ STŘELEC

L. J. SHEN

Copyright © 2025. BAD BISHOP by L. J. Shen
The moral rights of the author have been asserted
Translation © Darina Povolná 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-269-2978-9

ISBN e-knihy 978-80-269-2982-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2983-3 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2979-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

POZNÁMKA AUTORKY

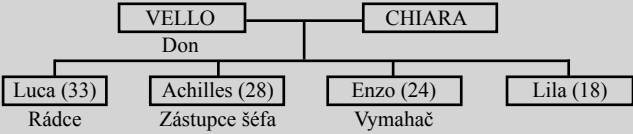
Toto beletristické dílo zahrnuje použití amerického znakového jazyka. Ačkoliv jsem se snažila zachovat co největší věrnost jeho skutečné podobě, dovolila jsem si občas jisté tvůrčí odchylky.

Tato kniha je plná krvavých scén a násilných úmrtí. Je nestydatě temná, a pokud těžko snášíte morálně pochybné postavy, vězte, že vám žádné tabletky na žaludek nepomůžou tuhle knížku strávit.

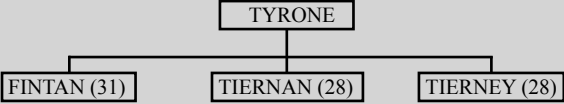
Kompletní seznam varování naleznete na:
shor.by/kMi5

PŘEHLED POSTAV SPOLEČNOSTI NIČEMŮ

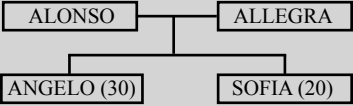
RODINA FERRANTEOVÝCH CAMORRA

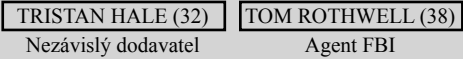
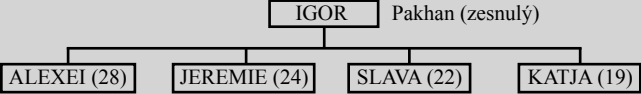
RODINA CALLAGHANOVÝCH

RODINA BANDINIOVÝCH CHICAGSKÝ OUTFIT

RODINA RASPUTINOVÝCH BRATVA

*Všem čtenářům, kteří si stěžují, že mí hrdinové jsou
nenapravitelní mizerové...*

Obávám se, že mám hodně špatnou zprávu.

*A poté otevřel jsem úslužně –
venku tma a víc už ne.*

– EDGAR ALLAN POE

*Nechť nám květiny připomínají,
proč byl déšť tak nezbytný.*

– XAN OKU

Pojem: ŠPATNÝ STŘELEC

V šachu je špatný střelec takový střelec,
jehož pohyb blokuje jeho vlastní pěšci,
takže je výrazně omezen jeho dosah i počet polí,
která může kontrolovat.

Špatný střelec je tak považován za ztraceného.

PLAYLIST

(Nejvíce si poslech užijete v tomto pořadí)

- „NAnthem Vol 1“ – A.M., Shaone & Pepp J One
- „SuperVillain Origin Story“ – whatyoudid.
- „Aria“ – Lucariello feat. Raiz
- „In A Grave“ – notefly, HVLO & IOVA
- „Don't Talk“ – Cheska Moore
- „Won't Run Away“ – Kaphy & DEIIN
- „Animal Instinct“ – The Cranberries
- „Clubbed to Death“ – Skeler & Devilish Trio
- „Sugar“ – Apollo On The Run & Georgina Black
- „Pink Venom“ – BLACKPINK
- „Seven Nation Army“ – The White Stripes
- „Shout“ – Tears for Fears
- „No.1 Party Anthem“ – Arctic Monkeys
- „As the World Caves In“ – Matt Maltese
- „Forever Young“ – Alphaville
- „9 Crimes“ – Damien Rice
- „Only When I Sleep“ – The Corrs

DOSLOV

Don Machiavelli „Vello“ Ferrante umíral.

V mafii to bylo to nejhůře střežené tajemství.

Jeho diagnóza byla záhadou, chřadl rychle a smrt mu už ostrými pařáty škrábala na dveře.

Pronikala jeho žlutnoucí pokožkou tenkou jako papír.

Kapala mu z vyhasínajících, suchých očí.

Bylo to tak patetické – skoro až *nepřijatelné* – že po ní i páchl.

Z jeho sesychajícího těla se linul odér selhávajících jater a ledvin.

Hnilobný dech.

Rozpad jeho smrtelné existence.

Vello nenáviděl hry, s výjimkou šachů.

Byl mistrným hráčem.

Šachy byly dobré.

Chytré. Strategické.

Šachy byly *válka*.

Dobývali jste a rozdělovali. Uchvacovali a ničili.

Především byly však šachy spravedlivé.

Na ničem z toho by nezáleželo, kdyby don Vello nebyl důležitý.

Jenže on byl hlavním bossem a vládl celému New Yorku.

Byl hlavou klanu Ferrante Camorra a to znamenalo, že záleželo pouze na něm, koho vybere jako svého nástupce.

Byl tu Luca, jeho nejstarší syn a přirozený dědic. Zčásti aristokrat, zčásti dravec. Tichý a vypočítavý. Uhlazený a chladný jako mramor.

Pak následoval jeho prostřední syn, Achilles. Všem obávaný a nikým nemilovaný. Řecký válečník. Netvor, který se nějak nacpal do podoby lidské bytosti, ale vždycky jako by byl jen kousek od popraskání ve švech.

Nejmladším synem byl Enzo, s poddajnou povahou a hřejivýma očima v odstínu whisky. Byl hezčí, než by měl jakýkoli muž právo být. Svůdce. *Výmahač*.

Díky manželství Lily tu byl ještě jeho zeť. Ten mu však připadal příliš vyšinutý na to, aby vládl čemukoliv jinému než peklu.

A pak tu byl jeho oblíbenec. Jeho tajný syn. Zlatý hoch. *Essere il Beniamino*.

Sice to nebyl urozený Ferrante, ale byl zrovna tak schopný.

Ten ještě ke slovu přijde. Jen ne teď. *Zatím* ne.

Měl věž a jezdce, střelce a krále. Pár pěsců a dámu.

Vello u sebe v kanceláři zíral na šachovou sadu Bitva u Waterloo a s tou trochou energie, která mu zbývala, se škrábal na bradě.

Dokázal by tak žít celé měsíce. Možná i roky. Nicméně věděl, kdy chce zemřít a jak. Potřeboval jen jmenovat svého nástupce.

Jeden z nich zaujme jeho místo a uplatní nárok na jeho krvi prosáklé území.

Na celou oblast od východního pobřeží až k Neapoli v Itálii.

Stane se donem Camorry. Nezpochybnitelným šéfem podsvětí.

Jenže *kdo*?

LUCA

ACHILLES

ENZO

FERNAN

ESSERE IL BENIAMINO

PRVNÍ KAPITOLA

TIERNAN

362 DNÍ DO SEBEZNIČENÍ

Bolest.

To byla jedna z mých oblíbených lahůdek.

Užíval jsem si horký dotek ostrého nože, ledový polibek kovových pout i výbušnou horkost kostí drce-ných pod údery boxerů. Vážně nebylo nic lepšího než se nechat trochu pošramotit, abych si připomněl, že žiju.

Očividně jsem však i já měl svoje limity.

Našel jsem je ve sklepě zločinecké rodiny Ferrante-ových. Přivázaný k dřevěné židli, která páchla sračka-mi, chcankami a zaschlou krví. Tvář jsem měl oteklou a zakrvácenou, jak mě do ní posledních čtyřicet minut mlátili.

Prvních dvacet jsem si docela užíval. Dokonce se mi trochu postavil, když Achilles vytáhl mosazné boxer. Teď už jsem se toho nicméně přesytil. Dokonce i na znalce bolesti, jako jsem byl já, už toho bylo moc.

Problém nespočíval přímo v těch násilnostech – v mém oboru byla smrt vždycky něco, s čím je třeba počítat.

Jen jsem si neuvědomil, že příčina té moje bude nuda.

Byl jsem napůl v pokušení dokončit jejich práci a podříznout si krk sám.

Bylo by to lepší než poslouchat jejich žvanění o mém malém... jak to nazvat? *Uměleckém projektu*.

„No teda.“ Achilles mě praštil pěstí do obličeje a katapultoval mě přes celou místnost. Z nosu mi vyletěla exploze krve. „Už chápu, proč ti Rasputinovi říkají Nesmrtelný. Ty fakt kurva odmítáš zhebnout.“

Z prsou se mi vydralo kovové zachrčení. Pohnul jsem tělem, abych si vlastní vahou nedrtil zápěstí, a vystrčil jazyk, kterým jsem zachytil proud krve stékající po tváři. „Možná vám prostě zabíjení lidí moc nejde.“

Následoval prudký kopanec do žeber. Tentokrát to byl mladší bráška, Enzo Ferrante. Měl jsem pocit, že mi možná natrhl játra. Jako by ten nebohý orgán už tak neměl plné ruce práce. „Drž zobák, než tě stáhnu z kůže, Callaghane,“ varoval mě přívětivým, srdečným hlasem.

Kdy už se dostaneme k něčemu zábavnému? Čas jsou peníze a na rozdíl od Ferranteových jsem si já musel na živobytí každý večer vydělávat.

Enzo mi plivl do otevřené rány na tváři a jeho sliny mě zaštípaly v obnažené tkáni.

Na oplátku jsem mu na botu plivl směs hlenu a krve.

„Kristepane, tyhle louboutinky ručně sprejoval Banksy,“ zavrčel. „To se vůbec nestydíš? Když si pomyslí, že ti posílám každý rok vánoční přání.“

Opravdu to dělal. I když jsem ho nikdy neotevřel.

Ferranteovi ovládali devadesát procent New Yorku. Osobně bych jim nesvěřil ani automatické dveře. Já vládl zbývajícím deseti procentům, ale mnohem smrtelnější pěstí. Byl jsem budoucnost. Oni byli minulost. A věděli to.

Někteří lidé sbírali známky. Jiní mince. Já sbíral lebkky svých nepřátel. Bylo to finančně nenáročné hobby, ale byl z něj trochu bordel. Zároveň to vysílalo jasný signál – nejsem někdo, s kým by si měl chtít někdo zahrávat nebo se mnou vůbec mít co do činění.

No a proto se taky mezi námi povalovala lidská lebka. Můj malý víkendový rozmar. Patřila Igoru Rasputinovi, hlavě Bratvy. Tedy očividně bývalé hlavě. To byl ostatně důvod, proč Ferranteové tak vyváděli.

„Pozor na Igorovu lebku,“ podotkl jsem suše. „Mám v plánu ji používat jako stojan na pero.“

„Bude těžké psát dopisy bez rukou, pane Alexandre Hamiltone,“ odvětil Luca.

Přes tvář mi přelétl náznak podráždění. Vzácný záblesk lidskosti. Luca si toho všiml a zatlačil na mě. „Co sis myslel, že se stane, když jsme tě sem zavolali? Zabil jsi na našem území pakhana západního pobřeží.“

„A nemáte zač.“

„Prosím?“

„Kdybyste se o zmíněné teritorium líp starali, nepřišel by sem, nešukal vaše děvky, nezkoušel vaše drogy a nepřebíral vaše vojáky.“

Achilles přešel ke mně. Sevřel mi prsty kolem krku a zvedal mi ohryzek po hrdle. Udusit mě mojí vlastní chrupavkou? Kreativní. Nenáviděl jsem všední věci a to zahrnovalo vraždu, která nemá žádnou jiskru. Achilles Ferrante byl chladnokrevný netvor, ale aspoň nebyl průměrný.

Jeho bratři ho stáhli zpátky, než mi stihl utnout přívod vzduchu, a praštili s ním o zeď. Všichni tři se začali hádat v neapolštině a rty se jim pohybovaly rychlostí blesku.

Vyčkával jsem, až se přestanou dohadovat, a znuděně jsem se rozhlížel kolem.

Co se týče mučiren, tahle byla dostačující. Místnost rámovaly kamenné zdi. Bylo tu šero, chladno a plno středověkých mučicích nástrojů – železná panna, skřípec, hruška utrpení. K tomu klasický stojan na nože, motorová pila a zeď plná dělostřeleckých zbraní. Byl to úplný Disney World pro psychopaty. A já si žádnou z atrakcí nemohl vyzkoušet.

Dveře na vrcholu strmého schodiště byly vycpány pěnou pohlcující hluk. Nikdo mě nepřijde zachránit.

Ne že by bylo co zachraňovat.

Byl jsem bez duše.

Bez srdce.

Bez svědomí.

Jen oživlá mrtvola. Kosti, svaly a čirá hrozba. Poháněla mě pomsta, což stačilo na to, abych se vůbec pohyboval.

Luca se konečně přestal hádat, popadl mě za límec a vytáhl zpátky do sedu. Strčil mi do pusy cigaretu a škrtl na jejím konci zapalovačem Zippo.

Takže jsme se přesunuli k části večera, kdy se bude hrát na hodnýho a zlýho poldu. No paráda.

„Zabil jsi hlavu Bratvy,“ poznamenal chraplavým hlasem z cigaret. „Máme s nimi dobré obchody. Drogy, zbraně, praní peněz. Stojíš mě peníze, Callaghane. A já mám peníze *rád*. Víš, co rád nemám?“

„Čistý plíce?“ Zastavil jsem se pohledem na cigaretě v jeho ruce.

„Lidi, co mi stojí v cestě k penězům. Vždycky najdu vynalézavé způsoby, jak se jich zbavit.“

„Pošli mi účet,“ protáhl jsem.

„Nejde jen o finanční stránku.“ Luca odkopl pakhanovu lebku stranou. „New York patří nám. Když si jen tak zabíjíš lidi v našem teritoriu, vypadá to, jako bychom neměli vládu nad vlastním územím.“

„A co na tom není pravda?“ podotkl jsem lhostejně. „Co měl krucinál šéf Bratvy co pohledávat na území Camorry?“

„Rodinná záležitost,“ zavrčel Enzo. „Promoce jeho synovce. Igor mě požádal o svolení, které jsem mu osobně dal. Ted' kvůli tobě vypadám jako idiot.“

K tomu, aby vypadal jako idiot, mě rozhodně nepotřeboval. Výborně to zvládal sám.

„Našel jsem ho, jak vychází z vašeho klubu,“ připomněl jsem mu.

„Byl to velmi dojemný obřad, víš?“ pronesl Enzo vážně. „Vzal tam synovce na jeho první drink. Opravdu milé.“

„Můj spor s Rasputinovými přesahuje území i politiku. Nezastavím se, dokud nezabiju celou rodinu.“ Mluvil jsem s cigaretou v puse. Nekouřil jsem. Tedy ne moc často. Sem tam a většinou trávu. Byl jsem až moc oddaný jiným neřestem – násilí a nenasytnosti – abych si vybíral ještě třetí. „A pokud si troufnou sem strčit nos, rozhodně toho využiju.“

„Tak to doufejme, že váš spor dosáhne až do posmrtného života.“ Achilles mě plácl po zádech, až jsem málem vykašlal plíci. „Protože až si příště budeš vyskakovat na území Camorry, vyudím ti zadek jako kus uzenýho.“

„Vzhledem k tomu, že pokukují po New Yorku už roky, byl bys blázen, abys nezasáhl.“ Mluvit rozumně s Ferranteovými bylo zhruba totéž jako snažit se prošukat ke vzkříšení zdechlinu u cesty, ale cosi mě nutilo to stejně zkusit.

„New York je náš,“ zabručel Luca.

„Vážně?“ podivil jsem se. „Vlastním Bronx a Rusové skupují Manhattan už celé roky. Vy s nimi nemáte obchody, tohle je nepřátelské převzetí.“ Vyplivl

jsem cigaretu. „Ztrácíte prestiž už dobrých deset let. Jakmile ztratíte Upper East Side, impérium padne. Už teď je v rozkladu. Proč si myslíte, že váš otec ještě nevybral nikoho z vás chudáků, aby ho nahradil? Slabost z vás čpí na dálku.“ Podařilo se mi z hlasu vytěsnit zlost. *Jen tak tak.* „Dejte mi svolení Rusy dodělat.“

„Ty chceš, abychom si mysleli, že máš na srdci naše nejlepší zájmy?“ Luca si potáhl z cigarety a vyfoukl kouř stranou. „Po tom všem?“

Znal jsem ty mizery od svých čtrnácti. Zráli jako fajnová mrtvola.

„Zabím je kvůli osobní pomstě.“ Prokřupnul jsem si krk. „Naše zájmy se v tom potkávají, to je celé.“

„Co s nimi vlastně máš?“ Luca opřel botu o Igorovu lebku.

Místo odpovědi mi jen zacukalo v čelisti a věnoval jsem mu prázdný pohled.

„Budeš muset zabít hromadu vojáků, než se dostaneš k Alexovi Rasputinovi.“ Enzo si poklepával na rty.

To byl Igorův syn. Druhý nejvyšší šéf Bratvy. Příští pakhan.

„Nestraš mě tím, co si hodlám neskonale užít.“

„Je to hodně velký sousto.“ Achilles si přejížděl klouby po lícni kosti. „I kdybychom tě nechali tu šílenost rozjet, nemáš dost lidí.“

„Pomocná ruka by se mi hodila.“ Zvedl jsem významně obočí.

„V žádném případě se nehodláme pustit do otevřené války.“ Luca zavrtěl hlavou. „Tohle není náš boj.“

„Fajn. Tak mi ale jděte z cesty.“

Achilles přemítal a v očích mu hrozivě jiskřilo. „Mám s tím tvým návrhem dva problémy.“

Nezaujatě jsem na něj zíral a věděl, že mě čeká další nekonečná přednáška z TED Talk. Zatracení Italové a jejich záliba v kecání.

Achilles nezklamal.

„Zaprvé, když Alex vyplave z Hudson River, odnese me to my,“ začal.

To se dalo snadno napravit. Mohl jsem ho zabít kdekoliv. „A zadruhé?“

Achilles se odlepil od zdi, došel ke mně a sehnul se, takže jsme měli tváře jen kousek od sebe. Byl to vážně hnusnej parchant, ten obličej snad nemohla milovat ani slepá matka. Říkalo se, že má každý centimetr kůže zjizvený, spálený nebo obojí, a všechny části těla od brady dolů pokryté tetováním.

„Ještě jsem tě nepotrestal za to, žes zabil Filippa,“ vyštěkl.

Proboha, zase tohle.

Před deseti měsíci jsem zabil jednoho z vojáků Ferranteových, když jsem unesl ženu, kterou hlídal. Byla to prostě vedlejší ztráta. Nic osobního.

„Už jsem ti řekl, že jsem ho měl za postradatelného pěšáka, žádného rodinného mazlíka.“

„Změnilo by to něco?“

Ani ne. Ale lidi – dokonce i sociopati – si rádi hráli na co by kdyby. Jen tak si prostě představovali, kam je mohl život dovést, kdyby věci byly jinak.

„Mířil bych na srdce, aby jeho obličej nevypadal jako sekaná.“

Camorra zbožňovala pohřby s otevřenou rakví. Zdálo se mi to dost ambiciózní, když člověk uváží obor, kterému se věnují, ale ne že by můj názor někomu zajímal.

„*Che palle*.“ Achilles mě zprudka uhodil svou zbraní, až mi hlava odletěla na stranu. Moje znuďenost

se měnila na netrpělivost. Vážně jsem potřeboval jít zkontrolovat svůj podnik.

„Seš nám trnem v patě už moc dlouho, Callaghane.“ Luca vyjmul zbraň z pouzdra. Natáhl ji.

Na co si to hrál? Kdyby mě chtěl mrtvého, už bych tu nebyl a nemusel poslouchat jejich poučování. Smrt byla luxus, který mi nenabídli. Místo toho jsem musel sledovat, jak se tu pořád dokolečka hroutí.

„Ale ne, chlape. Já zas tvrdím, že jestli se chtějí Irové s Rusy navzájem pobít, měli bychom je nechat,“ navrhl Enzo zvesela. „*Muoia Sansone con tutti i Filistei.*“

„Tak už dost tlachání,“ zavrčel jsem. „Udělejte, co musíte.“

„Enzo. Nůž,“ nařídil Achilles. Enzo přešel k nám a položil svůj nůž Achillovi do dlaně. Ten mě popadl za vlasy a zvedl mi obličej nahoru. Setkali jsme se pohledem.

Achilles mi přiložil ostří na střed krku. Špičkou putoval nahoru k bradě. „Viš, ta kulka, kterou jsi Filipovi prohnal hlavou, mu vyšla ven levým okem. Nikdy jsme ho nenašli.“

Takže to bude oko.

Žádná hrozná ztráta. Z tohohle světa už jsem toho viděl dost a nesnášel z něj všechno a všechny.

„Filippo byl blízký i mně.“ Luca vrazil pěsti do kapes. Čepel Achillova nože mířila nahoru přes mou tvář k levému oku. „Ale slepý mi k ničemu nebudeš. Vyberu si tu laskavost někdy jindy.“

„Tvoje svatořečení už je na cestě,“ utrousil jsem a neopouštěl Achillův pohled.

„Pravé, nebo levé?“ zeptal se Achilles.

„Vyber si.“ Pokrčil jsem rameny. „Ale udělej to během následujících pěti minut. Mám nelegální kasina, která potřebuju řídit.“

„Tvoje další cesta povede na pohotovost, ty kreténe.“

Kdybych měl smysl pro humor, rozesmál bych se. Nechat si vyndat oko bez anestezie by se neřadilo ani mezi padesát nejhorších věcí, které se mi za mých osmadvacet let na zemi staly.

„Ztratit oko bude mít svoje výhody.“

„Opravdu?“ chytil se Achilles.

„Tak hlavně už nebudu mít plný výhled na tenhle ksicht, co vypadá jak Freddy Krueger.“

Achillovi se rozšířilo chřípí a číšel z něj čirý vztek. „*Occhio per occhio, dente per dente*. Pořádně otevři, šmejde.“

Ani jsem sebou neškubl. Ne, když špička nože zajela do koutku oka a do očního důlku. Ne, když mi oční bulvu táhl z lebky. Ani tehdy, když jsem cítil, jak ji z důlku vyndává. Seděl jsem s uvolněnými svaly a rameny dozadu. Dokonalý obrázek klidu a míru.

Se mnou to totiž bylo takhle.

Nikdy jsem sebou necukl.

Nikdy. Jsem. Kurva. Necukl.

Neříkali mi Nesmrtelný jen tak pro nic za nic. Užíval jsem si, když jsem mohl vzdorovat vlastní smrti.

Oko jsem měl už kompletně vytažené.

Místnost byla mrtvolně tichá až na můj zrychlený dech. Achilles držel mou oční bulvu v prstech a odřízl šest svalů, kterými byla připevněná k mozku, a potom pouzdro zrakového nervu. Ustoupil dozadu.

Z očního důlku se mi na tvář řinula horká, hustá tekutina. S lehkostí jsem ji olízl. Po páteři a pažích se mi šířil třes jako reakce těla na invazivní zásah. Já ten nepříjemný pocit ale vítal a nasával ho do sebe.

Bolest jsem zvládal velmi dobře. Stejně dobře jsem ji i rozdával. Dostanu Achilla v dalším kole. Dotknu

se něčeho, co mu patří, a zničím to tak důkladně, že to ani nepozná.

Měl jsem trpělivost, vůli a čas. Jediné, co jsem postrádal, byla morálka.

„*Krucinál*.“ Enzo tlumeně hvízdal. „Vezmi to jako z půlky plnou sklenku, Callaghane – už nikdy nebudeš mít problém s tím, jak se vystrojít na Halloween.“

„Stejně to byl zbytečně velké hezoun.“ Luca si odplivl na podlahu. „Udělal jsem mu laskavost.“

„Tohle bude tvoje.“ Achilles mi hodil do klína moje oko, obrátil se a podal nůžENZovi. Pravým okem jsem viděl jen stíny, nejspíš z návalu adrenalinu. Nic, co by pár piv a dobrá kuřba nespravily.

„Skončili jsme?“ zeptal jsem se klidně a bezbarvě.

„Postarej se o to, aby ses těl Rasputinových zbavil mimo město. Žádný papíry k vysledování, Callaghane, a žádný zasraný federálové.“ Achilles vzal cestou pryč z tácu sklenku whisky. „Enzo, vypal mu žíly, ať nepokecá krví mámin nový koberec.“

Enzo mi ošetřil oko a zezadu přefízl stahovací pásy na zápěstích.

„Hele, není to nic osobního, jasný, Callaghane?“ Poklepal mi na rameno a mrknul. „Pořád hrajeme příští týden ten poker?“

„Jistě.“ Vrazil jsem ukazováček a prostředníček do Igorovy lebky, jako by to byla bowlingová koule, a zastrčil si ji do podpaží. Z jednoho očního důlku vylezl pavouk a ve snaze utéct mi běžel po paži. „Nic osobního.“

S okem v kapse jsem se ležérně zastavil, abych cestou ven obdivoval jejich mučící nástroje.

DRUHÁ KAPITOLA

LILA

Pod bosými chodidly se mi otřásla země.

Koutkem oka jsem zahlédla, jak kolem mě prošla potemnělá postava.

Vyděšeně jsem zvedla pohled od skicáku v klíně. Seděla jsem na kamenné fontáně v zahradě a po paměti jsem kreslila pobřeží Amalfi.

Měla jsem na sobě růžovou saténovou noční košili a vlasy v dlouhém volném copu. Byla úplná tma až na jantarové světlo proudící z oken.

Vždycky jsem měla dobrý zrak. Náhrada za to, co dobré nebylo, říkala maminka.

Viděla jsem někoho, jak se plouží od našich vchodových dveří ke kovově šedému Mercedesu-Benz G 63, který blokoval jednu ze tří garáží. Byl to neobyčejně vysoký muž, bledý jako upír a zrovna tak děsivý. Měl tmavý kabát a pohyboval se jako had – klouzal nocí se znepokojivou samozřejmostí někoho, kdo do ní patřil.

Podívej se rychle jinam, než tě uvidí, káral mě v hlavě matčin hlas. Ty s lidmi nemáš navazovat oční kontakt, Lilo!

Ale co na tom bylo špatného?

Stejně byla moc velká tma, než aby si mě všiml.

Vždycky jsem lidi pozorovala potají. Představovalo to pro mě kousek normálnosti, který mi byl ještě dovolen. Svou samotu jsem znala tak intimně, že se stala mou přítelkyní. Kromě maminky a Immy byla mým jediným společníkem.

Dál jsem tam zírala a doufala, že je to Tate Blackthorn. Muž, který mi dal ten nejbáječnější dárek, jaký jsem kdy dostala – tanec. Okamžik, kdy jsem se cítila jako žena.

Ne dítě, ne postižený člověk, ale *žena*.

Stalo se to před rokem na zasnubním večírku mého bratra Lucy a já si tu scénu od té doby přehrávala každou noc. Nejmonumentálnější okamžik z celých mých osmnácti let na téhle planetě byl s úplně cizím člověkem, který mě jen využil jako nástroj, aby jeho žena žárlila.

A ještě smutnější bylo... že bych mu to klidně dovolila znovu. Tak hrozně jsem toužila po lidském kontaktu.

Vpíjela jsem se očima do té siluety – neústupná čelist, vyrýsované lícní kosti, rysy tak hladké a ledové jako zimní námraza.

Mohl by to být Tate? Zatančil by si se mnou zase? Dokázala bych být tak bláhová, že bych ho o to požádala?

Proplétal se stíny tančícími po oblázkovém dvoře. Zastavil se a zvedl hlavu k měsíci. Měsíc mu pohled vracel, jako by sdíleli nějaké tajemství.

Jedno z okenních světél zachytilo barvu jeho rozčuchaných vlasů. Měly rudý odstín. Byly zrzavé jako středověká měď. Vůbec se to nepodobalo lesklým černočerným vlasům Tatea Blackthorna.

Sevřel se mi žaludek.

Nebyl to on.

Tenhle muž vypadal, jako by se vynořil z ohně. Jeho neučesané vlasy byly jako žhavé plameny. A přesto... mi připadal nesnesitelně chladný. Měla jsem dojem, že bych měla omrzliny, kdybych se ho dotkla.

Z ruky mi vyklouzla tužka.

Upadla na oblázkovou zem s cinknutím, které jsem nemohla slyšet.

Muž se prudce zastavil. Celý zkameněl.

Kruci, kruci, kruci.

Slyšel to.

Neměla jsem být venku. Potmě a samotná.

Nohy jsem měla jako vrostlé do kamene. Nedokázala bych utéct, ani kdybych chtěla.

Otočil hlavu mým směrem. Pomalu. Nenuceně. Skoro posměšně.

Setkali jsme se pohledy na zahradě zalité měsíčním svitem. Dvě zvířata – predátor a kořist – stojící na opačných březích řeky.

Tvář plná ostrých stínů se mu zkroutila. O něčem uvažoval.

Vyhodnocoval. Spřádal plány.

V koutcích úst se mu usadil lehce prostopášný úsměv.

Bylo rozhodnuto. Žaludek mi sevřela chladná ruka.

Vyrazil mým směrem. Sunula jsem se dozadu po kraji fontány, až jsem na zadní části stehén ucítila vodu. Byla ledově studená. Nemělo smysl utíkat. Honil by mě, dostihl a pak potrestal.

To jsem věděla, přestože jsem ho neznala.

Když se přiblížil, uviděla jsem, že mu chybí oko. Celou levou část obličeje měl sytě rudou. Nos měl zlomený a v podpaží nesl lidskou lebku.

A přesto... byl krásný. Pod vší tou krví z očního důlku a pohmožděninami.

Krásný jako kruté umění.

Celý jeho postoj byl hrubý, dokonce i bez té krve. Jako kdyby jeho existence byla útokem na tu moji. A přesto jsem nedokázala odvrátit zrak.

Mé srdce mi připadalo jako cosi cizího, co jsem omylem spolkla. Chtěla jsem ho vyzvracet ven z těla. Nikdy v životě jsem nebyla tak vyděšená.

Pohyboval ústy a já k nim sjela očima.

„To se podívejme. Copak to tu máme?“ Zkoumavě si mě jedním okem prohlížel a číselo z něj zlověstné pobavení. „Není to snad nevinná malá princeznička Ferranteových?“

Sice jsem jen odezírala z jeho rtů a nemohla ho slyšet, přesto jako by se mi jeho hlas otřel o pokožku, popadl mě za krk a přinutil mě zvednout pohled k jeho očím.

Zvedl volnou ruku a přejel mi jejím hřbetem po tváři. V očích mi zablesklo a v hrdle se mi zadrhl výkřik. Tvář mi potřísnil krví, která byla ještě teplá.

„Co s tebou mám udělat? Ošukat tě, unést nebo prostě jen zabít?“ dumal nahlas.

Měla jsem veškeré důvody se domnívat, že by všechno z toho udělal.

Mí bratři nebyli milí lidé a jeho schůzka s nimi, soudě podle jeho obličeje, očividně nevyšla podle plánu. Tohle byla pomsta. A já byla jeho odplata.

Stoupal rukou po mé tváři a konečky prstů mi zajel k uchu. Zastavil se. Napadlo mě, že mi ho utrhne. Místo toho uchopil stuhu, která mi držela světlé vlasy v copu, a pomalu za ni zatahal, zatímco ji fascinovaně žmolal v prstech. Vlasy se mi rozpustily na zádech.

Olízl si koutek rtů a jeho pronikavý pohled rozbouřil najednou všechny moje ochranné zdi.

Přinutila jsem se k němu zvednout oči. Celá jsem se třásla strachem, ale nekřičela jsem, nepokoušela se utéct ani udělat něco hloupého.

Žila jsem s psychopaty. Věděla jsem, že nejjistější cesta, jak se stát kořistí, je chovat se jako kořist.

„Ty jsi ta prostoduchá.“ Prohlížel si mě přimhouřeným, chladným okem.

Neodpověděla jsem, ale jeho slova mě bodla.

Tohle lidé říkali za mémi zády.

I přímo mně do tváře.

Že jsem prostoduchá. Hloupá. Postradatelná. Trest Ferranteových za jejich těžké hříchy. Dokonce i otec mi říkal, že jsem jeho malé hezké břemeno.

Vello Ferrante dal jasně najevo, že dcera pro něj má jediný smysl, a to, aby ji provdal za někoho, o jehož spojení usiluje. Takže celý můj život byl pečlivě konstruován tak, aby si myslel, že se nemůžu vdát.

Jedinou cestou, jak se vyhnout manželství s gangsterem, bylo nebýt pro manželství vhodná. Konkrétně – předstírat, že mám vývojovou vadu.

Matka s tím plánem přišla, když jsem byla malá a já se podvolila, protože jsem věřila, že ví, co dělá. Hezká, šmrncovní žena byla vlhkým snem každého mafiána – ale osoba s určitými výzvami, která potřebuje asistenci a péči, nebyla někým, o kom by muži v téhle branži kdy uvažovali.

S morálkou to nemělo nic společného, spíš s tím, že to byli prostě odporní parchanti.

Pustil mi vlasy a chytil mě drsně pod krkem. Stále mě pozoroval.

Pomalu mi sklonil hlavu do tryskající fontány. Hodlal mě utopit. Jakmile jsem to pochopila, rozbušilo se mi srdce. Bojovala jsem s nutkáním ho chytit prsty za ruku a pokusit se mu ji odtáhnout od hrdla. Nemělo to smysl.

Místo toho jsem zavřela oči, zatímco mi do fontány klesaly vlasy. Pak mi ledová voda obestoupila celou hlavu.

Miluju tě, maminko.

Miluju tě, Luco, Enzo a Achille.

Miluju tě, Immo.

Miluju i tebe, tatínku, navzdory všemu.

Budu na vás dohlížet z nebe.

Najednou mě vytáhl zpátky nad hladinu. Otevřela jsem oči.

Pomyslela bych si, že mu něco obměkčilo srdce, ale věděla jsem, že žádný takový orgán ani nemá. Vytáhl z vlněného kabátu kapesní nůž, otevřel ho a přitiskl mi ho do rohu oka. Jasně. Přesně, jak jsem se obávala. Prostě ho napadlo, že by mohl nadělat větší svinčák tím, že mě rozřeže.

Držela jsem záda rovně a bradu vysoko, přičemž jsem se hlídala, abych ztěžka nepolkla.

Jestli musím zemřít, zemřu jako Ferranteová.

Nebyli jsme dobří lidé, ale byli jsme bojovníci.

A bojovníci se jen tak nezaleknou.

Zírala jsem na něj se zuřivým vzdorem. Tma kolem nás zatajila dech.

Nůž se dotýkal mojí kůže a připomínal mi, co je v sázce. Byl tupý. Věděla jsem, že vybere tupý nůž. To sadisté často dělají.

Začal nožem putovat po okraji mého levého oka. Zalykala jsem se slinami, které se mi hromadily v hrdle. Stejně jsem ale držela rty semknuté k sobě.

Naklonil mi čepelí bradu, aby mě přinutil podívat se víc zblízka na svou groteskní tvář. „Krása je tak křehká věc, Raffaello. Mohl bych poskvrnit tu tvou jedním říznutím.“

Cizinec zvedl ruku s nožem, napřáhl se a švihl mi s ním k obličejí. Zavřela jsem oči a zatajila dech, zatímco se mi napjaly svaly a čekala jsem explozi bolesti.

Ta však nepřišla.

S rozbušeným srdcem jsem celá roztřesená otevřela oči. Byla jsem úplně zpocená.

V jeho mrtvém pohledu se mu mihl záblesk pobavení.

Věcně nůž zastrčil zpátky do kabátu. Zahrával si s mým životem, motal mi hlavu a hltal každý kousek mého strachu, zatímco on sám ani nehnul brvou.

Civěla jsem na něj s pusou dokořán a čekala, co udělá dál.

Vytáhl něco z kapsy, rozevřel mi prsty, vložil to tam a přinutil mě pěst zavřít. Bylo to malé, kluzké a kulaté. Nějaký slimák?

Rozevřela jsem prsty a sklopila pohled. Srdce mi málem vystřelilo ven z hrudníku.

Oko.

Lidské oko.

Jeho oko.

Chtěla jsem ho upustit, ale věděla jsem, že muži nemám vzdorovat.

Naklonil se, až jsme se téměř dotýkali nosem. Byl cítit krví, střelným prachem a temnými, strašidelnými lesy. Byl to podivně příjemný, zlovolný pach, který mi pronikl do těla a dotkl se ve mně koutu, o němž jsem ani netušila, že existuje.

„Pověz svým bratrům, že příště, až se mnou vyběhnou, vstoupí na mé území nebo jakkoliv naruší moje podnikání, najdu si tě, ošukám každou díru tvého těla, podříznu ti krk a pak tě pohodím na jejich prahu, abys tam vykrvácela. Rozumíš?“

Nehodlala jsem nic takového udělat.

Tak především mí bratři neměli vědět, že jejich jazyku rozumím, natož že mluvím. Navíc jsem nebyla žádný jeho pitomý poslíček.

Vzdorovitě jsem se na něj dívala a nic neříkala. Měla jsem pocit, že ví, že mu rozumím.

„Dobře.“ Narovnal se a pustil mi krk. „A teď utíkej, *Gealach*. Protože když něco chytím... Zabiju to.“

Postavila jsem se na nohy a utíkala bosky dovnitř, než si to stihne rozmyslet. Plátno a tužky jsem nechala venku. Panicky jsem lapala po dechu, až mě pálilo v plicích.

Na půli cesty k předním dveřím jsem si uvědomila, že mi přetrhl úzká ramínka na košilce a mám odhalená prsa. Každý centimetr trupu jsem měla zamazaný od jeho krve.

Cítila jsem na pokožce dotek jeho rukou. Teplý, mozolnatý a živoucí.

Týdny nato jsem se sama sebe ptala, jestli nebyl jen výplodem mé fantazie.

Noční můra. Znamení.

Ale ne, musel být skutečný.

To jsem věděla jistě.

Nechala jsem si totiž jeho oko.

TŘETÍ KAPITOLA

LILA

O DVA TÝDNY POZDĚJI

„*Madonna Santa*, Chiaro, tvoje dcera je taková krásavice. Taková škoda, že se nikdy nevzdá!“ Tammy, přítelkyně mé matky, se na mě zadívala a mlaskla jazykem.

Měla jsem na sobě růžové šifónové šaty s odhalenými rameny a těsným korzetem. Dlouhé plavé vlasy mi ve vlnách splývaly až k pasu a byly ověncené tiárou ze sněhobílých růží. Byly to opravdové růže zapletené jedna do druhé. Drobné trny se mi zarývaly do kůže na hlavě, ale maminka vždycky říkala, že pro krásu se musí trpět.

To ona vybrala tu čelenku i šaty.

Diktovala můj šatník. Moje aktivity. Mou budoucnost.

V bílých saténových rukavičkách a na vysokých podpatcích jsem si připadala trochu směšně. Jako bych si hrála na čajový dýchánek se svými panenkami, což jsem občas veřejně skutečně dělala, aby lidé uvěřili, že jsem mentálně zaostalá. *Nenáviděla* jsem to a vždycky jsem si pomyslela, že už to přeháníme.

Ale matka říkala – v našem světě se nedá být příliš krásný nebo příliš opatrný.

Kromě toho, každý den se vám nežení nejstarší bratr. A ještě k tomu s princeznou z chicagského Outfitu.

Sofiina rodina byla v Chicagu proslulá. Bandiniové byli tak vlivní, že sňatek nepřitáhl pozornost nikoho menšího než prezidenta Spojených států Wolfa Keatona a první dámy Francescy Rossi-Keatonové.

Luca a Sofia stáli v protějším rohu místnosti a dávali si pozor, aby se jeden druhého nedotýkali a nedívali se na sebe, zatímco zdvořile konverzovali s hosty. Můj bratr byl zdrženlivý a kontrolovaný. Teď byl ovšem navíc děsivě strnulý a studený jako psí čumák. Vypadal, jako by se účastnil vlastního pohřbu, a ne svatby.

Zdálo se, že Sofie jeho zoufalství sdílí. Utrpení brázdilo její krásnou, opálenou tvář jako rudé šrámy od pásku.

„Ano, ale v našem světě se manželství přeceňuje,“ odvětila maminka. „Uklidňuje mě, že Raffaella nebude předmětem sňatku s krutým mužem, který by ji podváděl a na celé dny mizel. Dala jsem Vellovi tři chlapce a on z nich udělal nelítostné vraždící stroje. Lila je moje odměna za naplnění mé strany dohody. Je na mně, abych ji ochránila a hlídala.“

Tammy a zbytek žen v kruhu přikyvovaly.

„Když už mluvíme o příšerných manželích...“ Další mámina kamarádka Mina se lživě usmála. „Viděla jsem teď v obchodě Tonyho Alyssu. Měla monokl. Tvrdila, že za to můžou nepovedené výplně pod očima. A před třemi měsíci měla ruku v sádře. To si myslí, že jsme všichni tak hloupí? Vždyť je jí sotva dvacet sedm. A už má tři děti.“ Mina si odfrkla. „Vždycky jsem mému Pietrovi říkala, aby se od toho chlapa držel dál. Tenhle Tony má pořádně horkou hlavu.“

„A co Maggio?“ ozvala se Tammy. „Ten svou ženu podvádí neustále. Má tři nemanželské děti, na které platí výživné a pořád se s matkami pravidelně schází. Jedna z nich pro něj pracuje. *Baldracca*.“

„Všichni jsou stejně příšerní.“ Maminka znechuceně zkroutila rty. „Podvádějí, bijí své ženy a přinášejí na náš práh jen samé potíže. Muži jsou strašná stvoření. Svět by byl lepší místo, kdyby mu vládly ženy.“

„A přijít každý týden o gelovou manikúru a kadeřníka?“ Tammy se ušklíbla a zbytek dam se zahihňalo. „Ne, děkuju. Ať si tvrdě pracují, zatímco my se hýčkáme. Zasloužíme si to.“

„Všechno není tak hrozné.“ Mina mávla pěstěnou rukou k tanečnímu sálu v našem sídle.

Bylo to tam oslnivé. Zlatě zdobené sloupy, mramorové oblouky a fresky na stropě tak vysokém, že na něm byly středověké malby sotva vidět. Místnost zářila zlatavým světlem svíček a lustrů a maskovala tak všechny ty odporné lidi uvnitř.

Natahovala jsem krk přes záplavu vyfoukaných účesů a hledala Tatea Blackthorna.

„Odlétáte na léto do Ischie?“ zeptala se Rita matky a já koutkem oka sledovala pohyb jejích rtů. Všechny usrkávaly šampaňské, zatímco já držela růžovou limonádu.

Všechno na mně bylo růžové. Můj šatník. Můj pokoj. Ruměnc ve tvářích.

„Samozřejmě.“ Maminčina tvář se při zmínce našeho letního domu okamžitě uvolnila. „Užíváme si s Lilou slunce, jídlo a kulturu. Ischia je náš domov.“

Maminka a já jsme trávil na italském ostrově dva měsíce v roce, abychom se dostaly pryč od mužů naší rodiny. Byla jsem tam ráda. Mohla jsem tam žít svobodněji. Četla jsem na veřejnosti, sportovala a dělala

na pláži hvězdy. Měla jsem učitele latiny a matematiky. Matka mě brala do kina, kde jsme sledovaly staré italské filmy, a já si nikdy nemusela hrát s panenkami ani nacvičovat prázdný výraz.

Doma jsem tyhle schopnosti i svou inteligenci musela schovávat.

„Měly byste se přidat,“ vyzvala máma ty tři ženy, ale já věděla, že to nemyslí vážně. Své kamarádky nenáviděla. Nenáviděla všechny a všechno, co bylo spojené s Camorrou.

„To je báječný nápad,“ zavrkala Rita. „Promluvím s Antoniem, jestli máme nějaké plány.“

Dumala jsem, proč to dělají. Proč spřádají plány, které nikdy nehodlají realizovat. A proč předstírají nadšení nad věcmi, na kterých jim nezáleží.

Srdce mi poskočilo, když jsem konečně objevila předmět svého zájmu.

Tatum Blackthorn.

Viděla jsem ho stát na druhé straně místnosti vedle Lucy, Sofie, Enza a Achilla. Napůl muž, napůl bůh. Nadčasová socha, která se tyčila nad obyčejnými smrtelníky. Na paži mu visela jeho nádherná žena Gia. Měla na sobě červené saténové šaty, na kterých bylo zřetelně vidět, že je těhotná. Přemýšlela jsem, jaké to asi musí být, když je člověk milován jako ona. Jaké to je být přijímán, kdy někdo zbožňuje všechny vaše nedostatky, vaše vítězství i každý váš dech.

Máma a její kamarádky se hádaly v pozadí, ale nelsledovala jsem, co říkají. Soustředila jsem se na pár Blackthornových.

Lilo, tohle je nevhodné. Nemůžeš zírat na něčího manžela, káral mě v hlavě matčin hlas. Věděla jsem, že má pravdu, přestože jsem o Blackthorna nejevila žádný romantický zájem. Chtěla jsem jen další tanec.

Sledovala jsem Tateovy rty, když hovořil.

„Jestli se na ni jen podíváš, vydloubnu ti i to druhé. A na rozdíl od Ferranteových ti já krvácení zastavovat nebudu.“

Zarazilo mě ostré dloubnutí do žeber – maminka mi tak dávala najevo, abych necivěla – a já rychle stočila pohled k osobě, s níž Tate mluvil.

Byl to vysoký muž v elegantním obleku, stejně jako mělo osmdesát procent lidí v sále. Ovšem jakmile jsem ho poznala, zvednul se mi žaludek.

Měděné vlasy. Černá páska přes oko.

Nenucený, opovržlivý postoj lovce, který tiše sleduje místnost a hledá další terč.

Ta jeho mlčenlivá lhostejnost ke všemu kolem.

Byl to muž, který mě málem utopil a pak mi dal svoje oko.

Odtrhla jsem od něj zrak, než si mě mohl všimnout.

Vedle něj stál další muž, který byl nepochybně jeho bratr, možná dokonce dvojče.

„Ó, začala hrát hudba.“ Rita nadšeně tleskla. „Pojďme k novomanželům na jejich první tanec.“

Táhla jsem se k lidskému kruhu, který se vytvořil kolem Lucy a Sofie. Pár zaujal své místo téměř roboticky, Luca se ujal vedení a pohybovali se – jak jsem předpokládala – v rytmu valčíku. V obličeji měli chmurný výraz a oči apatické.

Otec se vměstnal mezi mě a maminku a s mazaným úšklebkem nás vzal obě kolem ramen. Byl vyhublý a nažloutlý, ale pro změnu zase jednou spokojený.

„Vidíš, kdo je tu, Lilo?“ Obrátil se ke mně. „Sám prezident Spojených států. A taky s sebou vzal manželku. Tohle manželství nás posouvá do úplně jiné ligy. Ferranteové budou noví Kennedyové. Pamatuj na moje slova.“

Zamžikala jsem na něj a předstírala, že nechápu, co mi říká.

„Hmm, *che Dio ti benedica*. Ta hlavinka ti vážně jen drží uši od sebe.“ Poplácal mě po hlavě a kysele se uchechtl. „Bůh k tobě byl opravdu krutý, *cara mia*. Dal ti tolik krásy, ale žádný způsob, jak s ní naložit.“

Ignorovala jsem nutkání mu bodnout do hlavy něco ostrého a obrátila pozornost k Lucovi a Sofii. Valčík skončil, a když začal další, na taneční parket se nahnulo víc párů. Všichni se spárovali jako magnety, které se přitahují v dokonalé harmonii. Páry se točily a vznášely. Smály se, objímaly a vířily kolem. Sledovala jsem, jak Tate Blackthorn pevně objímá svou ženu, šeptá jí do ucha a nevěnuje žádnou pozornost tempu, k němuž byli připoutáni všichni ostatní v místnosti.

Enzo sklonil slavnou modelku až k zemi a měl rty jen kousek od jejích.

Achilles se opíral ramenem o zeď a s rukama v kapsách přejížděl mrtvolným pohledem místnost. Netančil a já si říkala, jestli to byla jeho volba, anebo to bylo proto, že žádná žena nebyla dost statečná, aby se ho dotkla.

„Rogere, prosím.“ Matka poklepala číšníkovi na rameno. Muž středního věku v uniformě se otočil a držel stříbrný tác plný sklenek se šampaňským. „Přineste Lile další růžovou limonádu,“ požádala ho matka. „S dvěma kostkami ledu. V plastovém kelímku.“

Pro mě žádné ostré předměty. Matka tvrdila, že moje těžké mentální postižení odpovídá úrovni šestiletého dítěte.

Ze středu místnosti se k nám blížil pohledný, světlavlasý muž. Okamžitě jsem ho poznala. Angelovi Bandinimu bylo něco přes třicet, měl dokonalé oblečení

i způsoby a v rodinném podnikání vynikal. Byl to Sofiin starší bratr.

Políbil matku s otcem na tvář a poté se ke mně obrátil s úsměvem plným naděje.

Srdce se mi v hrudníku zachvělo, jako kdyby motýl testoval nová křídla. Přiměla jsem se neusmát se na něj.

„Smím nejmladší z Ferranteových požádat o taneček?“ Sledovala jsem, jak se mu pohybují rty. Napřáhl ke mně ruku.

Prsty se mi v očekávání zachvěly.

„Moje dcera netancuje,“ prohlásila maminka.

Angelo se dobromyslně usmál. „Jistě, ale pro jednu? Se svým novým švagrem. Budu dokonalý džentlmen.“

Matka vykročila dopředu a postavila se mezi nás. Neviděla jsem, co říká, ale Angelova rozzářená tvář se zachmuřila. Prudké pohyby jejích paží mi napověděly, že křičí. Z tváře se mi vytratila barva.

Maminka mě odjakživa přehnaně ochraňovala. Většinu času jsem jí za to byla vděčná, ale tentokrát... Tentokrát se mi v prsou formovalo cosi zhrzeného a temného.

„Tak na to bych nespolehal, lady Chiaro,“ pohyboval Angelo hladce rty, když ustoupil. Ve výrazu se mu objevila krutost. „Mohl bych na prstech jedné ruky spočítat věci, které jsem chtěl a nedostal, a taky to tak hodlám zachovat.“ Sjel pohledem k prezidentovi Keatonovi přes sál a na ženu, kterou majetnický svíral při valčíku. Svou manželku Francescu.

„Odpusťte mé ženě.“ Otec naklonil hlavu posetou jaterními skvrnami. „Je z příprav na svatbu celá vyčerpaná a rozrušená. Nechtěla vás nijak urazit, Bandini. Ale moje dcera...“ Otec mě štípl do tváře a políbil si prsty. „Víte, je prostoduchá.“

Pitomec. Maminka ho žádala, aby to hanlivé slovo přestal používat, ale nikdy neposlechl.

„Nic ve zlém, done Vello.“ Angelo roztáhl rty do neupřímného úsměvu, který mu otec vrátil. Potom chytil maminku za loket, a přestože se zdráhala, táhl ji na taneční parket, aby si zachránil tvář. Angelo odkráčel, ale předtím po mně vrhl ještě jeden posměšný pohled.

Stála jsem tam sama obklopena páry.

Žárlivost mi svírala hrdlo. Obvykle mi nevadilo, když zůstanu sama – vlastně jsem tomu i dávala přednost – ale právě teď jsem to nesnášela.

Obrátila jsem se prudce k odchodu a prodírala se mezi lidmi z cateringu a číšníky. Kolem hlavního vchodu se to hemžilo vojáky a ochrankou, tak jsem proklouzla dveřmi vinného sklepa.

Okamžitě mě obklopila tma.

Crimson Key byl ostrov schovaný mezi Floridou a Bahamami. Nezávislá jurisdikce, která patřila mé rodině. *Đáblovu hřiště*, jak tomu boháči říkali.

Tvořilo ho naše sídlo, několik velkolepých hotelů, golfová hřiště a kasina. Důvěryhodní rodinní přátelé tu měli zimní rezidence, ale skrz naskrz to byla půda Ferranteových.

Z tropické vlhkosti jsem měla kůži celou lepkavou. A pocit, že se dusím – tím horkem, šaty a že mě ze všeho nejvíc dusí moje rodina.

Ohlédla jsem se přes rameno ke klenutým oknům plesového sálu. Obvykle když začala hrát hudba, odebrala jsem se do přilehlé prázdné místnosti, kde jsem si lehla na podlahu a zavřela oči. Basy mi vibrovaly páteří a kopírovaly tak rytmus hudby. To bylo nejbliž, jak se dostat k tomu, abych ji slyšela. Právě teď jsem však nechtěla klidně ležet.

Strhla jsem si boty na podpatku a bosá jsem se rozeběhla kolem bazénu s římským balustrádovým zábradlím a hustě vysázenými cypřiši rámuujícími panství a dál dolů k hustému lesu, který ohraničoval zadní část pozemku. Podrážděně jsem kopla do hlíny. Míjela jsem pickleballové hřiště, bazénový domek a stále víc se vzdalovala od svatebního veselí. Na konci rozlehlého porostu tropických stromů se táhl pás perlově bílého písku, kde začínal Atlantský oceán. Bylo to moje soukromé místo. Na ostrově jsem tam tajně chodila, když mi nikdo nevěnoval pozornost.

Bylo mi jedno, že si zašpiním šaty hlínou a blátem. Nezajímalo mě, že otec bude zuřit. A maminka bude mít strach. Chtěla jsem si olízat rány o samotě.

O deset minut později jsem se dostala na konec lesa. Padla jsem na zem a chladná zrnka písku se mi zaryla do kolen, zatímco jsem zírala na temnělý oceán. Kousala jsem se do spodního rtu, nabrala si hrst hladkých kamínků a začala je házet do moře.

Nikdy neuslyším zvuk vln narážejících o břeh.

Oblázek hopsal po hladině.

Hop. Hop. Hop.

Nikdy si nezatančím valčík při hudbě živé kapely.

Hop. Hop. Hop.

Nikdy si nezaspívám společně s melodií důvěrně známé písničky.

Hop. Hop. Hop.

Nikdy nepolíbím na teplé a jemné rty cizího muže, neucítím pod dlaní jeho tep ani nebudu šeptat tajemství do ucha milence.

Poslední kámen se ponořil pod hladinu, aniž by poskočil.

Z hrdla se mi vydral rozzuřený výkřik. Byla jsem zlomená a zoufalá, a stejně jsem to ani neslyšela.

Za zády jsem měla zámek, tanec, světla a život.

Plány, naděje a sny.

Byli tam lidé, kteří mohli sami určovat svůj osud.

Náhle mi zezadu něčí ruka zakryla ústa. Zalapala jsem po dechu a zděšeně vytřeštila oči do šera. Kolem hrdla jsem měla omotanou paži, kterou mě ten někdo vlekl dozadu. Bylo to tak nečekané, že mi chvilku trvalo, než jsem zaryla prsty do písku, začala se cukat a bojovat s útočníkem.

Někdo mě sem sledoval.

A ten člověk věděl, že jsme dost daleko, aby nás nikdo neviděl ani neslyšel.

Zaplavila mě panika a nastartovala moje instinkty na plné obrátky. Ať mě držel kdokoliv, byl to muž. Silný a plný zuřivosti.

Zakousla jsem se do ruky přitisknuté ke své puse, zatínala jsem do ní zuby, dokud jsem v ústech neucítila kovovou pachuť krve. Útočník sebou trhnul, klopýtl do písku a vzal mě s sebou. Narazila jsem na jeho trup a on mi předloktím dál tvrdě mačkal krk. Uši mi naplnil tlak. Bojovala jsem, kopala a drápala, vrhala se na něj a řvala jako divoká bestie. Mlátil mě pěstmi do tváře a do krku, až mi zvonilo v uších. Nehty jsem mu prorazila kůži a zaryla je tak hluboko, až jsem si je zlomila. K zadku se mi přitisklo něco dlouhého a silného. Slibovalo to bolest a trest. Krev mi z toho ztuhla v žilách.

Ne. To tedy ne. Tohle nedopustím.

Svíjela jsem se jako plaz a prudce se zkroutila. Po-dařilo se mi kousnout ho do paže a zarýt mu zuby tak hluboko, že krvácel a já se osvobodila.

Vzduch. Konečně jsem ho mohla přivítat v plicích. Lačně jsem se nadechla.

Ohlédnout se byl luxus, který mi časová tíseň nedovoľovala. Místo toho jsem se na loktech plazila

po písku a zoufale mrkala, abych dostala z očí krev. Korunka z růží spadla do písku. Ve tmě jsem ale viděla, že květiny už nebyly bílé. Byly temně rudé, jak byly nasáklé mou krví.

Dech mi v plicích chrastil jako mince v prázdné plechovce.

Dýchej.

Dýchej.

Dýchej.

Chytil mě za kotník a silou mě stáhl zpátky. Drsně mě otočil na záda, pak mi nožem rozřízl předek šatů a já na kůži ucítla pruh palčivé bolesti. Prohnula jsem se a zděšeně vykřikla. Kopala jsem, mlátila ho a byla moc rozrušená na to, abych si ho v šeru prohlédla. Připadala jsem si, jako bych se pokoušela vymanit z rybí sítě. Byl všude, ve stejný čas a strašně moc těžký.

Ve tmě se mu blýskal ostrý, šílený pohled, sledoval moje holá prsa, bradavky a břicho.

Ty oči jsem znala. Už jsem je dřív viděla. Civěly na mě jako dvě hlavně.

Vstípila jsem si ho do paměti. Každý rys jeho tváře, každý chloupek jeho obočí.

Nakreslím tě.

A pak tě najdu.

A pak tě zabiju.

Pokud budeš tak hloupý, že mě po tomhle necháš naživu.

Když mi stáhl po stehnech kalhotky, rozhostil se ve mně zvláštní klid.

Aby mě nezabil, musela jsem předstírat, že nevím, co se mi děje. Pokud si bude myslet, že mu to projde, ušetří mě.

Přestala jsem bojovat a uvolnila svaly, zatímco jsem přinutila hlavu myslet na něco jiného.

Západy slunce na Ischii. Výlety lodí. Rušné trhy. Knihy. Immin grilovaný sendvič s prosciuttem a mozzarellou.

Přiložil mi na tvář hadřík nasáklý nějakou chemikálií a ruku mi držel přes pusy. Zatajila jsem dech, když mě plácl přes pravé ňadro a rozesmál se, zatímco putoval rukou mezi moje stehna.

Muži jsou špína. V hlavě mi zněla matčina slova. Přinutí tě trpět, jakmile na tebe sáhnou. Nikdy jim to nedovol.

Uplynula celá věčnost. A pak další. Byla jsem z nedostatku kyslíku jako v mlze. Přitiskl mi hadr tvrději přes pusy a nos. Nakonec se mé zrádné tělo zprudka nadechlo. Ta látka mě omámila. Víčka mi ztěžkla a tělo se uvolnilo. Byla ze mě hadrová panenka.

Bez kostí. Beztížná. Bezbranná.

Tělo se mi propadlo do písku a mysl se vznášela v oblacích. Byla jsem teď daleko, někde, kde mi nemohl ublížit, ať se bude snažit, jak chce.

Mou poslední myšlenkou bylo, že mě tenhle *stronzo* pořád může zabít.

A poslední nadějí bylo, že to udělá.

ČTVRTÁ KAPITOLA

LILA

O OSM TÝDNŮ POZDĚJI

Každý den byl několik prvních hodin jako v závoji mlhy.

Svět byl rozmazaný, jako bych se na svou realitu dívala skrz zamrzlé okno.

Dnes ráno to nebylo jiné.

Tiskla jsem zpocené čelo k chladnému prkénku toalety a čekala, až mě nevolnost přinutí k další vlně zvracení.

Avšak jediné, co ze mě v tuto chvíli vycházelo, byly žaludeční šťávy. Sotva jsem jedla, a cokoliv jsem snědla, jsem stejně krátce nato vyzvrátila.

Ucítila jsem na zádech drobnou, chladnou dlaň, která mi odhrnula vlhké kadeře vlasů, jež se mi lepily ke kůži. Zničeně jsem zvedla pohled k matce.

„Dostaň ze mě toho démona,“ znakovala jsem. „Už to nemůžu vydržet, maminko.“

„Pořád si nepamatuješ jeho tvář?“ zeptala se a ignorovala můj požadavek.

Zavrtěla jsem hlavou. „Byla tma a zdrogoval mě.“

Jemně mě políbila na vršek hlavy. „Nedělej si

starosti, *bambina mia*. Maminka to spraví. Jako vždycky.“

Trhla jsem tělem dopředu. Pusa se mi sama otevřela, když se ze mě vyhnula další tsunami zvratků.

Đábel do mě dal svoje semeno. To řekla maminka, když si myslela, že jí nemůžu odezírat ze rtů. Její drahocenná dcera byla navždycky zničená.

Připadala jsem si špinavá. Zneužitá. Jako by se celá moje existence scvrkla do těch několika minut, kdy se to stalo. Definovalo mě to. Pozřelo mě to.

Na světě neexistovalo dost vody ani mýdla, abych se zase cítila čistá.

Modřiny a škrábance zmizely, ale jizvy zůstaly. Fantomová zranění se otevírala v noci v podobě hrozných vzpomínek, kterým jsem nedokázala uniknout.

Osm týdnů jsem krvácela, přestože menstruace nedorazila.

Poraženě jsem sjela z toalety k zemi, stočila se do klubíčka a zavřela oči, zatímco jsem si přála, žadonila, *modlila* se, abych se probudila jako někdo jiný.

Probrala jsem se o půl hodiny později, pořád uvězněná v sobě.

Roztřeseně jsem si protáhla nohy, opřela se loktem o záchodové sedátko a postavila se. Vyšla jsem ven z koupelny do chodby.

Chtěla jsem sejít po schodech a porozhlédnout se po Immě, když jsem si všimla, že dveře do tátovy pracovny jsou pootevřené. Zastavila jsem se.

Rodiče byli uvnitř a stáli před velikým, pozlaceným zrcadlem. Umožnilo mi to odečítat jim ze rtů. Matka plakala a vlasy měla celé rozčuchané.

Co udělal tentokrát? Našel si další milenku? Zabil dalšího manžela některé její kamarádky?

Přitiskla jsem se k dřevěným dveřím, sevřela prsty jejich okraj a sledovala je v zrcadle.

„Nech mě, abych ji vzala do Itálie. Zním lékaře v Capodimonte, který to dokáže diskrétně vyřešit. Zotaví se tam.“

Věnoval jí chladný, znepokojivý pohled.

„*Chiaro*,“ řekl. Neslyšela jsem jeho tón, ale věděla jsem, že je to varování.

„Prosím. Musíme jí zařídit potrat.“ Matka si otřela napuchlé oči kapesníkem. „Než bude příliš pozdě.“

„*Stai zitta!* To nepřichází v úvahu.“ Otec si zajel prsty do ustupujících bílých vlasů. „Tohle je boží vůle. A já jí nebudu odporovat.“

„Byla *znásilněna*, Vello. *Do hajzlu* s tvým bohem.“

Vykročil k ní a prudce ji udeřil hřbetem ruky, až mamince odhodil tvář ke straně. Prsten na jeho malíčku tam zanechal otisk velikosti razítka. Přitiskla jsem dlaň k puse, abych ztlumila zajíknutí.

Nebylo to poprvé, kdy otec matku uhodil.

Nicméně to bylo poprvé, kdy tak učinil před svými syny.

Achilles, Luca a Enzo se přihnuli tam, kde jsem na ně viděla. Vypadalo to jako rodinná schůze o její budoucnosti. Ta, na kterou jsem jako obvykle nebyla pozvána.

„*Basta! Basta!*“ Enzo rodiče odtrhl a prudce do táty strčil. „Moje výchova je už tak dost pokřivená, nemusí se k tomu ještě přidávat domácí násilí.“

„Co si sakra myslíš, že děláš, táto?“ Luca odstrčil otce za stůl a použil ho tak jako nárazník mezi ním a mámou. „Příště, až vztáhneš ruku na mou matku, žádná ti nezůstane, aby sis mohl otřít zadek. Je to jasné?“

„Dávej si pozor na pusu.“ Táta dýchal přerývaně.
„Jsem tvůj otec a don.“

„Je mi fuk, i kdybys byl zkurvenej papež. Dotkneš se mojí matky – a zaplatíš za to.“

Otec si třesoucímá se rukama nalil drink. Konverzace se dál odehrávala mezi ním, Lucou a Achillem. Luca se posadil do křesla přes místnost a táta seděl zády ke mně. Zřetelně jsem viděla jen Achilla a mohla tak odezírat pouze z jeho rtů.

Čekala jsem dítě, které jsem nechtěla. Dítě muže, který mě znásilnil. Jak bych ho mohla milovat? Jak bych se o něj mohla postarat? Dovolí mi vůbec si ho nechat? A *chtěla* bych to vůbec? Obě varianty byly děsivé.

Otec i bratři si mysleli, že jsem mentálně zaostalá. Pravdu znala jen máma.

„Dluží Lucovi laskavost.“ Achilles si zapálil cigaretu. Žaludek jako by mi sevřela ledová ruka. „On bude muset stačit.“

On? Kdo? Na co stačit?

Věděli snad, kdo to udělal? Hodlali mě přinutit, abych si ho vzala?

Už dávno jsem došla k závěru, že pravá láska je mýtus. Jako Santa Claus nebo Zoubková víla. V celé Camoře jsem neznala jediný šťastný pár. Nikdy bych si však nepomyslela, že mě dají muži, který mi udělal tohle. Přece ani moje rodina není tak krutá.

Luca řekl něco, co přimělo Achilla k zamračení, a pak zamumlal. „Jasně, protože my kurva máme na výběr z hromady účetních a milých, ctihodných zubařů, že jo?“

Zamrkala jsem a vstřebávala tu nepochopitelnou věc.

Hodlali mě provdat.

Ne té zrůdě, která mě znásilnila, ale spíš prvnímu ochotnému muži, který na tu nekalou dohodu přistoupí.

„Když dáme jeho charakter stranou, je to jediný mizera, který ji dokáže ochránit stejně jako Camorra. Je to král neorganizovaného zločinu.“

Charakter stranou? To sotva znělo nějak nadějně.

Achilles potáhl z cigarety a vypustil z nosu dva zlostné oblaky kouře. „A říkejte si o Irech, co chcete, ale o svoje lidi se starají stejně jako my.“

Luca musel trvat na svém, protože Achilles dodal: „Je to jediný člověk, který je dost vyšinutý na to, aby o celém tomhle šilenství uvažoval. Samozřejmě, že Lilu chráním.“

„Přišel jsi krucinál o rozum? Nemůžeš naši sestru provdat za toho zmetka.“ Enzo se zjevil v mém zorném poli a mávl rukou směrem k Achillovi. „Je to psychopat. Byl jsem svědkem toho, jak za práskačství vyřízl chlapovi jazyk a nacpal ho do pusy jeho ženě. Lila je čistá a nevinná a –“

„Těhotná.“ Otec bouchl dlaní do mahagonového stolu a celá podlaha se tím úderem zachvěla. „Je těhotná a nesmí porodit, aniž by byla vdaná. Nemůžeme ji provdat za někoho z Camorry, protože by se to rozneslo. Dozvědí se, že si někdo troufl ji znásilnit, a budeme všem pro smích.“

„Porodí tady doma. Bude to naše tajemství,“ pronesla máma rozhodně. „A pak to dítě dá–“

„Ne. Kolem toho by bylo moc lidí.“ Táta zavrtěl hlavou. „Moc personálu. Prosáklo by to.“

„Odletíme do Ischie –“ začala znovu.

„Na potrat,“ dokončil za ni a zkroutil rty do úšklebku. „Nejsem hlupák, *amore mio*. Nikam s tou holkou neodjedeš.“

S tou holkou.

Na tohle mě zredukoval. Na problém. Hanbu. Potíž, kterou je třeba zamést pod koberec. V prsou se mi rozlil vztek. Po milionté jsem přemítala, jestli jsem udělala správnou věc, když jsem se svou diagnózou podváděla svět.

Mohla jsem být debutantka. Nápadníci i z řad zasvěcených členů mafie by skákali, jak bychom píska-li, jen aby na mou rodinu udělali dojem. Mohla jsem si při vstupu do manželství pro sebe vyjednat lepší pozici. Teď jsem byla jen odpad. Horký brambor, který chtěla má rodina přehodit do rukou někomu jinému.

„Tebe zajímá jen prestiž!“ Máma popadla za chůze z římsy vázu Deruta a hodila ji po otci. Škrábala ho do spánku, než se starožitnost roztržila o podlahu. Potom vytáhla pohrabáč a hrozila s ním jeho směrem, ale tentokrát mu mířila na hrudník. „*Madonna Santa!* Co je komu do toho, co lidi říkají? Nedáš ji žádnému vrahovi. Je moje.“

Luca vytáhl pohrabáč mámě z ruky, než stihla tátovi uštědřit další ránu, ale ta dál mávala aspoň rukou na protest. Nikdy jsem maminku takhle neviděla. Ani když jedna z otcových milenek otěhotněla.

„Tohle všechno je vaše vina.“ Táta namířil prst na mé bratry. „Jste moc měkcí. Jste měkcí na Rusy, na Iry i na chicagský Outfit. Venku je někdo, kdo si myslí, že po nás může šlapat.“ Ukázal na okno. „Co se stalo vaší sestře, máte na svědomí vy. A teď se podívejte, komu ji musíme dát.“

„Vello, ne.“ Máma přešla z boje k prosbám a klesla na kolena. „Prosím tě. Nedělej to. Je pro mě všechno.“

„Má pravdu. Musí se vdát,“ podotkl Achilles suše a ignoroval tátova obvinění.

Věděla jsem, že Luca a Enzo mě milují. Dávali mi to najevo drobnými, bratrskými způsoby. Ale Achilles byl po otci. Srdce měl jako zaťatou pancéřovou pěst, vždycky připravenou způsobit bolest. Tlouklo pro moc, peníze a korupci. Neměl duši o nic víc než figurky na otcově šachovnici.

„Musí se to stát okamžitě. Nemůžeme dovolit, aby lidi zpochybňovali načasování,“ dodal Achilles.

„A dítě?“ Enzo obracel v ruce kapesní nožik a na uklidnění se mělce řezal do palce.

„Vezmeme si ho se Sofií.“ Luca si přejel klouby po čelisti. „Nebo zůstane s Lilou a chůvami. Můžeme poslat Immu, aby s ní žila.“

Immacolata byla chůva, která vychovala mě i mé bratry. Stále žila a pracovala u nás.

„Nejsem ale z Callaghana nijak nadšený.“ Luca se škrábal na bradě. „Enzo má pravdu. Je to šílenec.“

„Šílenec, který vládne jižnímu Bronxu a sedí na hromadě lebek svých nepřátel. Ten chlap se nebojí ničeho a nemá žádné morální zásady. Je problém. Nezvladatelná síla. Proto musíme s Iry uzavřít spojení.“ Otcova slova byla konečná. „Právě on mi teď působí největší bolehlav. Potřebuju to zarazit hned v zárodku. Tohle propojí jeho podnik s naším. Dáme mu nějakou motivaci, nabídneme mu území a zabijeme tak dvě mouchy jednou ranou.“

„*Sei un coglione*,“ vyštěkla máma a postavila se. „Vždyť dal tvé dceři svoje oko.“

Z těla jako by se mi vytratil život.

Tak za něj mě chtěli provdat?

Za toho příšerného muže bez oka, který vyhrožoval, že mě utopí, rozřeže, znásilní a zabije?

„O čem to kruci mluvíš, mami?“ Achilles se k ní celý otočil a zamračil se.

„Je to pravda.“ Zvedla bradu a narovнала páteř. „Ten večer, kdy jste toho strašného člověka přivedli do mého domu, si čmárala venku u fontány. Objevil ji tam a dal jí svoje oko. Když jsem ji našla, byla celá zbrocená jeho krví a vlasy měla mokré od vody. Tak moc je ten muž zkažený. Takhle mučit ubohou, nevinnou dívku.“

„Ehm, a tebe nenapadlo nám o tom třeba *povědět*?“ Enzo na ni nevěřícně zíral.

Pokrčila rameny. „Nenapadlo mě, že ho ještě někdy znovu uvidíme, a nechtěla jsem tím Lilu rozrušovat. Víte, jak je křehká.“

Luca zúžil pohled. „A on ji neznásilnil?“

„Ne, ale –“

„Jak to, že ji *nezabil*?“ Achilles svažtil obličej.

Zněli, jako kdyby fakt, že ušetřil můj život, byl nějaký hrdinský čin. Chtělo se mi ječet, až by mě pálilo v plících.

Luca povytáhl obočí a zamyslel se. „Možná ji ušetřil kvůli jejímu postižení?“

Achilles a Enzo po něm vrhli pochybovačné pohledy.

„No jasně.“ Enzo se sarkasticky ušklíbl. „Protože on je přesně ten typ poctivýho chlapa.“

„Tenhle nikoho jen tak nepustí, když už se mu dostane do spárů.“ Achilles se poškrábal na čelisti. „A nemá tendenci dělat chyby. Něco tu smrdí.“

„Nejspíš tvůj dech,“ navrhl Enzo sladce. „Nebyl jsi teď někdy zase s nějakou mou bývalkou?“

Mí bratři občas říkali hrubé věci, kterým jsem nerozuměla. Tohle byla jedna z nich.

„Třeba se rozhodl, že to s ní na Lucově svatbě dokončí,“ dumal otec.

„A tobě tohle nevadí?“ Máma zrudla. „Provdat ji za někoho, kdo ji znásilnil?“

„Tiernan Callaghan má velkolepé ambice. Radši budu pracovat s ním než jít proti němu. Lila porodí jako vdaná žena a my budeme schopni toho *pazza* dát na vodítko.“

„A co když ji bude zneužívat?“ Luca se opřel ramenem o zeď s rukama zkříženými přes břicho a vypadal jako socha nějakého boha.

Otec si odfrkl. „Co to děvče ve skutečnosti chápe?“
Hodně, tati. Víc, než kdy ty budeš vědět. Jsem pouze hluchá a není to moje vina.

„Sjednejte schůzku,“ ukončil diskuzi otec. „Nejpozději zítra. Chci tady celý irský klan.“

„Ne, ne, ne!“ Matka znovu padla na kolena a tloukla pěstmi do koberce. „Nedovolím ti ji odvézt. Nedovolím. Tohle mi nemůžeš udělat. Ona je to jediné, co mi zbylo.“

Jenže to k ničemu nevedlo.

Věděla jsem stejně jako ona, že jak se otec jednou rozhodne, nedá se to nijak změnit.

Matčín plán mě udržet v bezpečí a neprovdanou na-prosto selhal. Všechno, na čem jsme pracovaly, bylo marné.

Byla jsem těhotná a měla se stát ženou Tiernana Callaghana.

A neměla jsem do toho co mluvit.

PÁTÁ KAPITOLA

TIERNAN

291 DNÍ DO SEBEZNIČENÍ

Existovala jen jediná věc, kterou jsem nenáviděl víc než kteréhokoli z Ferranteových bratrů.

A to byli *dva* Ferranteovi bratři ve chvíli, kdy mě vyrušili při nebeském aktu prvního, pořádného loku čerstvě načepovaného Guinnessu.

Seděl jsem ve Fermanaghu nad účetními knihami, když se Enzo s Achillem ukázali ve dveřích.

Vytáhl jsem zbraň a namířil ji Achillovi na hlavu. Upřímně řečeno, kulka by jeho tváři jen prospěla.

„To je divný způsob uvítání,“ zakřenil se Enzo.

„Nižší formy života neberu na vědomí.“

„*Au*. Tos nemusel.“ Enzo ohrnul rty. „Nebýt toho, že jsem tě sešil, byli bychom teď na návštěvě hřbitova, a ne v takovéhle rušné hospůdce.“

Zapomněl jsem, jak jsou Ferranteovi ukecaní. Už teď jsem chtěl ten ztracený čas vrátit.

„Co vás přivádí do mého skromného království?“ otázal jsem se.

„Třeba jsi nám prostě chyběl.“ Enzo pokrčil rameny, hodil nůž do vzduchu a chytil ho za rukojeť.

Změřil jsem si toho italského vtipálka pohledem. Měl na sobě elegantní vlněný kabát s černou mikinou, úzké chinos kalhoty a sestřih za tři stovky. Děsivý byl asi jako plesnivý kousek marshmallow.

„Jen se pokochej, milovníku. Právě jste vstoupili bez ohlášení na moje území a já mám spoustu důvodů, abych vám teď udělal z mozku lasagne. Prohleďte je.“ Trhl jsem bradou směrem k bratrům.

Tři z mých lidí se zvedli, vyrazili k Ferranteovým a začali je prohmatávat. Ti s nespokojeným výrazem zvedli ruce. Vzal jsem telefon a tu ponižující scénu si vyfotil.

Kupodivu nebyl ani jeden z nich ozbrojen.

„Co chcete?“ zavrčel jsem.

„Pojď s námi a řekneme ti to.“ Enzo kývl hlavou k jejich Humvee zaparkovanému venku.

„Povězte mi to tady. Nejsem podřízený vaší koruně.“

„Máme pro tebe nabídku.“ Achillův tón naznačoval, že to bude něco na způsob pití kyanidu přímo ze zdroje.

Poškrábal jsem se hlavní na čelisti. „Co za to chcete?“

„Ne dost,“ zabručel Achilles. „A je to časově omezená nabídka, takže hni zadkem.“

„To je od vás celkem drzé, přijít si sem pro laskavost a dávat mi deadline.“

„Hele, buď se zvedej, nebo přejdeme v seznamu na dalšího parchanta, který tu nabídku vezme.“

„Ale půjdu ozbrojený.“ Zasunul jsem zbraň zpátky do pouzdra. Bratři si vyměnili pohled. Achilles kývl hlavou.

Vedli mě k jejich Humvee a po očku se na mě dívali, aby se ujistili, že jim neproženu kulku hlavou. To

jsem neměl v plánu. *Zatím*. Vztek z vás dělá hlupáky a hloupost zabíjí. Ať už po mně chtěli cokoliv, byli dostatečně zoufalí, aby o to požádali slušně.

Achilles, Enzo a Luca – který čekal za volantem – se celou cestu do sídla na Long Islandu hašteřili v neapolštině. Zněli rozzlobeně, ale nechápal jsem proč. Všech Rusů, které jsem po našem malém dostaveníčku zabil, jsem se zbavil daleko za hranicemi města. Dokonce jsem se zúčastnil Lucovy svatby. On a jeho nová žena měli dohromady tolik chemie jako párátka a kýbl na chcanky.

Dorazili jsme k jejich sídlu. Když jsem tu byl naposledy, přišel jsem o oko. Ted' jsem pro změnu ztrácel trpělivost.

Vešli jsme do vstupní haly. Před námi byla dvě velkolepá oblouková schodiště. Také rafinovaně zdobené sloupy ve zlaté a slonovinové, vysoké klenuté stropy, bohaté perské koberce, barokní malby a tolik zlata, že jsem na zdravé oko málem oslepl. Byla to směsice luxusu, kýče a přehnané okázalosti.

Sluhové přispěchali, aby mi vzali kabát a nabídli občerstvení. Ironicky jsem se ušklíbl. Když jsem tu byl naposledy, byl jsem zajatec. Ted' se ke mně chovali jako ke šlechtě. Jakpak se nám to karty obrátily.

„Ani slovo, Callaghane.“ Achilles mi varovně zamával prstem před obličejem. „Vlastně radši ani nedýchej. Už jenom tvoje blbá existence mě sere.“

Ignoroval jsem ho a nakráčel dovnitř.

„Mimochodem, ten tvůj pirátský vzhled je bezva.“ Enzo mě dohnal a poplácával po zádech. „Vážně ti to sekne.“

„Za tenhle tým nekopu.“

„Neplet' si moji provokaci s nadbíháním,“ opáčil, ale špičky uší mu zrudly. „Ani já ne.“

„Jasně, kámo.“

Dychtivý ukončit konverzaci s chlapem tak pitomým, že ho nejspíš vyhodili i z Vysoké školy života, jsem vykročil dál do domu.

Stoupali jsme s Lucou po obloukovém schodišti. Enzo s Achillem mířili za námi. Cestou sem jsem zvažil všechny možné teorie, a pořád jsem na důvod setkání nepřišel. Dali mi zelenou, abych zabil Alexe a jeho sourozence pod podmínkou, že jejich těla zmizí. Zatím jsem to ani neudělal. Kromě toho jsem s Italy žádný další svár neměl.

Pochodovali jsme chodbou k prvním dvoukřídlým dveřím, které vedly do Vellovy kanceláře. Luca otevřel dveře a Achilles mě do nich strčil.

Za stolem seděl sám don Vello a na sobě měl třídílný oblek a kravatový šátek s kašmířským vzorem. Vypadal jako kočka sfinx v obleku. Byl bledý, skoro holohlavý, vrásčitý a příliš křehký na to, aby se dal jeho zamračený výraz brát vážně.

Takže ty zvěsti byly pravda.

Umíral.

Napravo na čalouněné sametové pohovce seděla jeho žena s dcerou.

Lady Chiara poplakávala do čehosi, co někdy muselo být kapesníkem. Probodávala mě pohledem, jako bych jí snad ráno načůral do kaše. Nebral jsem si to osobně. Tohle se mi stávalo s ženami, které věděly, čím se žívím.

Prostorná místnost byla obložená mahagonem a plná fotografií ze sešlostí Camorry – svateb, pohřbů a křtů.

Na stole před Vellem ležela velice propracovaná, zlatem zdobená šachová sada.

V jednom z křesel před ním seděl s poklidným výrazem můj táta ve svém nedělním obleku. Vedle něj

byl můj starší bratr Fintan a sestra Tierney, se kterou jsme dvojčata.

Moji podrážděnost vystřídala obava. Co tady sakra dělala celá moje rodina?

„Callaghane. Děkuju, že jsi dorazil.“ Vello ukázal na křeslo před sebou.

Rozhlédl jsem se kolem. „O co tu jde? Pořádáme večírek?ENZovi konečně sestoupily koule?“

Vello opět ukázal na křeslo. „Posad' se.“

Loudal jsem se ke křeslu ukrutně pomalu, jen abych všechny naštvál.

„Užíváš si, když v lidech vyvoláváš chuť otřískat ti hlavu o zeď?“ vypěnil Achilles.

„Samozřejmě,“ opáčil jsem věčně. Bylo znepokojující, že se vůbec musí ptát.

„Začnu tím, že nic z toho, co zde budeme probírat, nikdy neopustí tuto místnost.“ Don Vello vstal a s hůlkou kulhal k vozíku s nápoji. „Pokud se dozvím, že jsi o tom někomu pověděl, ještě než zabiju tebe, zabiju před tvýma očima i celou tvou rodinu. To platí pro tvého otce i sourozence, kteří nás tu dnes poctili návštěvou.“

Jeho klidná, smrtící slova se kolem mě sotva otřela. Vytáhl dvě malé sklenky a z mrazničky láhev Amaro del Capo. Vrátil se k místu, kde seděl, a postavil před nás sklenice. Nohy se mu podlomily a přiměly ho znovu se posadit. Prsty se mu na láhvi třásly. Nehodlal jsem mu nabídnout pomoc. I kdyby Ferrante hořel, ani bych se na něj nevymočil. Byla to otázka principu.

Vello sklenice do poloviny naplnil. Luskł jsem prsty a naznačil mu, ať dolije.

„Pokračujte. Mám dojem, že to budu potřebovat.“

Dolil mi, až tekutina vyšplíchla přes okraj. Vzal jsem sklenku, kopl ji do sebe a udeřil s ní o stůl. „Proč jsem tady?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Špatný střelec.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.